

Arrest

nr. 68 056 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabische sjiïet zijn en geboren zijn in Al-Namaniya in de provincie Wassit. In 1990 zou u uw lerarenopleiding in Kut hebben beëindigd. U verklaarde van 1992 tot 1999 in Bagdad te hebben verbleven. In 1994 zou u zijn afgestudeerd aan het militair college in Rustamiya (Bagdad). Hierna zou u tot 1999 als administratief officier bij het Ministerie van Defensie in Bagdad werkzaam zijn geweest. In 1997 zou u in Basra gehuwd zijn en zich in Basra hebben laten registreren. In 1999 zou u ontslagen zijn uit het leger omdat uw broer (R.) beschuldigd werd van lidmaatschap van de beweging 'Dawa'. Uw broer zou door het Baath-regime opgepakt en geëxecuteerd zijn. Na uw ontslag uit het leger zou u naar Basra zijn teruggekeerd. U zou er als taxichauffeur beginnen werken zijn en er een voedingswinkeltje hebben geopend. U verklaarde eind

december 2004 naar Bagdad te zijn teruggekeerd omdat u er aan de slag kon bij de eenheid Qwaat Al-Rad Al-Sari'e (Emergency Response Unit). U verklaarde dat deze eenheid ressorteert onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken en in hoofdzaak tot doel heeft terroristen op te sporen en te arresteren. U zou werkzaam zijn geweest bij de unit van de luchthaven van Muthanna in Bagdad. Als verantwoordelijke van de administratieve sectie van deze eenheid zou u zich in hoofdzaak met logistieke- en personeelszaken (o.m. verloven van uw collega's) hebben beziggehouden. U zou omwille van uw werk bij de 'Emergency Response Unit' problemen hebben gekregen met terroristen. Begin september 2010 zou u telefonisch zijn bedreigd. Op 19 september 2010 zou er een aanslag zijn gepleegd op uw dienstvoertuig, waarbij uw chauffeur en uw lijfwacht om het leven zouden zijn gekomen. Na dit incident zou naar Basra zijn teruggekeerd, maar op 25 oktober 2010 zou uw auto in Basra zijn opgeblazen. Toen u hierna opnieuw dreig telefoons en dreigbrieven ontving, zou u met uw gezin bij uw familie in Al-Na'maniya in de provincie Wassit zijn gaan wonen. Op aanraden van uw broers zou u het land hebben verlaten. Op 8 november 2010 zou u Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. Uw dochtertje (A.) (*1999) zou met u zijn meegereisd. De rest van uw familie zou in Al-Na'maniya zijn gebleven. U zou op 16 november 2010 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag, op 16 november 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarvoor u Irak heeft verlaten verband houden met uw werk bij de 'Emergency Response Unit' in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dient echter te worden opgemerkt dat er zeer ernstig moet worden getwijfeld aan uw bewering als zou u bij de 'Emergency Response Unit' hebben gewerkt.

Vooreerst slaagde u er niet in de structuur van deze eenheid in Irak correct toe te lichten. U verklaarde dat iedere provincie in Irak een eenheid heeft die gestationeerd is op de luchthaven van de betreffende provincie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Later zei u dat niet iedere provincie een eenheid heeft maar wel iedere luchthaven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegde eraan toe dat er in Bagdad twee eenheden waren van de 'Emergency Response Unit', met name de eenheid van de nationale luchthaven van Bagdad en deze van de luchthaven van Al-Muthanna (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8).

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u niet op de hoogte bent van het feit dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken de 'Emergency Response Units' opdeelde in vijf verschillende regio's. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat regio 3 verantwoordelijk is voor Bagdad, Diyala, Wassit en Al-Anbar. Het feit dat u van deze opdeling niet op de hoogte bent, is uitermate merkwaardig.

Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met het feit dat uit deze informatie blijkt dat de 'Emergency Response Unit' in Bagdad opgedeeld is in verschillende eenheden (bijvoorbeeld Rusafah Emergency Response Unit, Adhamiya Emergency Bataljon, Mansur Emergency Bataljon,...). U antwoordde hierop dat u hierover geen informatie heeft en er misschien wel eenheden zijn in andere sectoren van Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dat u van deze opdeling evenmin op de hoogte bent, mag wederom verbazen. Ook voegde u er aan toe dat u enkel informatie moet weten over de eenheid in Muthanna waar u gestationeerd was (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Uw verklaringen als zou u bij uw aanwerving in 2004 of later tijdens de vergaderingen die u zou hebben bijgewoond niets over de structuur van 'Emergency Response Unit' in Irak en in Bagdad heeft vernomen, is allerm minst geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Alsook is het weinig waarschijnlijk dat iemand met uw profiel (u zou officier zijn geweest) geen contacten zou hebben gehad met andere leidinggevendenden van andere eenheden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS ernstig twijfelen over de oprechtheid van uw verklaringen als zou u gedurende vijf jaar als officier bij de 'Emergency Quick Response' eenheid in Bagdad tewerkgesteld zijn geweest.

In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat u, wanneer u wordt gevraagd informatie te geven over uw werk bij deze eenheid, het nodig acht om te stellen dat u wel informatie bezit over het Ministerie van Defensie toen u er actief was in de jaren negentig (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Bovenstaande verklaring is uitermate vreemd en doet het CGVS verder twijfelen aan de oprechtheid van uw werk bij de 'Emergency Response Unit' na de val van het Baath-regime.

Verder dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u enige informatie kon verschaffen over de verschillende afdelingen (3) waaruit uw eenheid bestond, enkele namen noemde van officieren van uw eenheid en uitlegde waar de luchthaven van Muthanna zich in Bagdad bevond, ook op basis van een aantal andere elementen niet kan overtuigen in uw bewering van eind 2004 tot oktober 2010 als officier bij de 'Emergency Response Unit' op de luchthaven van Muthanna werkzaam te zijn geweest. Zo kon u

niet antwoorden toen u werd gevraagd welke eenheden (brigade, bataljon,...) van het Amerikaanse leger er in de periode dat u er werkzaam was gestationeerd waren (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). Hiernaar gevraagd zei u dat jullie over de 'Bevriende Troepen' spreken, maar niet te weten tot welke eenheid zij behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Van iemand die beweerde verschillende jaren in een kantoor op de luchthaven tewerkgesteld te zijn geweest, kan verondersteld worden dat hij hiervan op de hoogte is.

Voorts is het uitermate vreemd dat u slechts één naam kon noemen van een Amerikaanse officier op de basis van Muthanna. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u als officier deelnam aan vergaderingen met Amerikaanse soldaten, zodat kan verwacht worden dat u hierover meer informatie kan geven (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). Ook de chef van de Amerikaanse troepen op de luchthaven van Muthanna, kende u niet bij naam (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Voorts verklaarde u dat u bij uw aanwerving geen cursussen of opleiding heeft gevolgd daar u lang had gestudeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of mensen van de operationele eenheden van de 'Emergency Response Unit' cursussen hebben gevolgd en u hierover iets meer kon vertellen, antwoordde u uitermate vaag en onduidelijk. Eerst verklaarde u dat elke verantwoordelijke officier van iedere afdeling zeker cursussen heeft moeten volgen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Verder zei u dat officieren van de operationele afdeling geen cursussen hebben gevolgd omdat zij druk bezig zijn met acties tegen Al-Qaeda (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uiteindelijk zei u dat de mensen van de operationele afdelingen les kregen van Amerikanen over hoe ze ondermeer arrestaties moesten uitvoeren (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Bovenstaande vaagheden en onduidelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw werk bij de 'Emergency Response Unit' verder op de helling. Het zou immers kunnen verwacht worden dat u over de opleidingen die uw collega's volgden meer concrete informatie zou kunnen naar voren brengen.

Ter ondersteuning van uw verklaringen bij de 'Emergency Response Unit' te hebben gewerkt, legde u een badge neer. Opmerkelijk echter is dat u niet precies weet waarvoor 'ERU', waarnaar op uw badge verwezen wordt, staat (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook kon u niet verduidelijken waarom op de badge 'Police' stond vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit uw asielrelaas voor het CGVS blijkt dat u niet op de hoogte bent van het feit dat de 'Emergency Response Unit' een elite eenheid van de Iraakse politie is (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.11). De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert bevindt zich in het administratief dossier. Van iemand die verklaarde bijna vijf jaar officier bij deze eenheid te zijn geweest, kan verwacht worden dat hij bovenstaande vragen correct kan beantwoorden.

Voor wat de drie foto's waarop u te zien bent in uniform en waarmee u uw werk bij de 'Emergency Response Unit' wenst aan te tonen, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde dat deze foto's genomen zijn in uw kantoor op de luchthaven van Muthanna. Dient echter te worden opgemerkt dat uit de foto's geenszins kan worden afgeleid dat u op de luchthaven van Muthanna heeft gewerkt. U verklaarde voorts dat een soldaat deze foto's heeft getrokken, maar kon niet uitleggen waarom of wanneer deze foto's zijn genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Toen u bovendien tijdens het interview voor het CGVS werd geconfronteerd met het feit dat het logo (embleem) van uw eenheid nergens op uw uniform te zien is, legde u uitermate onsamenhangende en vage verklaringen af. In eerste instantie zei u dat het uniform van uw eenheid ook uit een grijze jas bestond waar het embleem van de eenheid op de linkerschouder en linkerborst te zien is (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Later zei u dan weer dat jullie het embleem van het uniform haalden als jullie buiten de luchthaven gingen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Toen hierop werd gevraagd waarom u, die verklaarde slechts éénmaal aan een operatie op het terrein te hebben deelgenomen, op uw kantoor (waar volgens u de foto's zijn genomen) het embleem van uw eenheid niet droeg, gaf u nog een andere uitleg: u verklaarde dat alle officieren die op de luchthaven werkzaam waren zonder het embleem van de eenheid op hun uniform werkten (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Bovenstaande discrepanties en onduidelijkheden zetten de oprechtheid van uw verklaringen verder op de helling.

Verder legde u enkele foto's neer van de aanslag op uw dienstvoertuig. U verklaarde dat collega's van uw eenheid ter plaatse kwamen en foto's namen. U voegde eraan toe dat op het uniform van één van de personen die op de foto is te zien het logo van uw eenheid te zien is. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uit foto's niet blijkt dat iemand een uniform met het embleem van uw eenheid dragen, zei u dat het niet duidelijk is en beweerde u plots dat het om agenten van de Haras Watani of Nationale Garde gaat. Alsook voegde u eraan toe dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.22).

Bovenstaande opmerkingen doet het CGVS besluiten dat aan uw werk bij de 'Emergency Response Unit' op de luchthaven van Muthanna (Bagdad) geen geloof kan worden gehecht. Hierdoor kan er geen geloof gehecht worden aan uw daaruit voortvloeiend vluchtrelaas en de door u ingeroepen vrees voor vervolging omwille van uw werk bij deze eenheid. Voor wat betreft de door u neergelegde foto's betreffende de aanslag op uw dienstvoertuig en privé-auto en twee geluidsfragmenten op een cd-rom (dreigtelefoons die u op uw gsm zou hebben ontvangen), dient te worden opgemerkt dat aan deze

stukken slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaring bij de 'Emergency Response Unit' te hebben gewerkt.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw dochter (A.), kopieën van uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, identiteitsdocumenten van uw dochters (H.) en (S.), niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw afkomst en het feit dat u gehuwd bent en kinderen heeft, welke hier niet ter discussie staan.

Ook de door u neergelegde cd-rom waarop beelden te zien zijn van het trouwfeest van de neef van uw overste waaraan u heeft deelgenomen en waarop afbeeldingen te zien zijn van de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd, en de daling van het aantal burgerslachtoffers (een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende) bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Rekening houdend met uw verklaringen kan aangenomen worden dat u zich in geval van terugkeer naar Irak in Basra kan vestigen. In deze stad is de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtdadig om een terugkeer van de milities

tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Uit de bestreden beslissing blijkt geen afweging tussen verzoekers belangen enerzijds en de belangen van de staat anderzijds, terwijl het belang van de staat bij de maatregel *nihi*l is en de schade die aan verzoeker berokkend zou worden enorm is. Verzoeker betoogt dat de middelen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 en 14 van het EVRM en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid maar in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot het besluit is gekomen. Ter staving verwijst hij naar arrest nr. 101.624 van 7 december 2001 van de Raad van State. Vervolgens stelt verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissingen van de commissaris-generaal wel degelijk een bevoegdheid uitoefent van volheid van rechtsmacht, het geschil in zijn geheel onderzoekt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over het geschil.

Inzake de motivering aangaande de structuur van de 'Emergency Response Unit' (ERU) betoogt verzoeker dat hij de vraag verkeerd moet begrepen hebben. Hij verklaart begrepen te hebben dat men hem vroeg naar Bagdad en niet naar Irak. Elke unit werkt met zijn mensen en zijn job bestond louter uit het verzamelen van informatie en het controleren van personeel. Hij zat gewoon in zijn kantoor en is geen militair.

Verzoeker houdt vol dat hij over de structuur van zijn organisatie nooit uitleg kreeg. Hij had geen leidinggevende functie en vraagt zich af waaruit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dit afleidt en waarom hij contacten diende te hebben met leidinggevend en met de Amerikanen. Verzoeker legt een foto van zijn baas neer. Hij had maar één ontmoeting met de Amerikanen en had een bureaubaan. Hij genoot geen opleiding, nam niet deel aan militaire acties en diende dan ook niet deel te nemen aan opleidingen en infosessies over de structuur van de eenheid.

Betreffende zijn badge stelt verzoeker dat hij deel uitmaakte van het leger noch de politie. De politie had eveneens kantoren op de luchthaven, daarom staan zij op de badge vermeld omdat zij enkel actief waren op de luchthaven. De politie en verzoekers eenheid maakten beide deel uit van hetzelfde ministerie, namelijk dat van Binnenlandse Zaken. Verzoeker weet uiteraard dat de afkorting ERU staat voor de naam van zijn afdeling en stelt dit ook zo te hebben verklaard tijdens het gehoor.

Dat hij weinig informatie kon verschaffen over zijn badge en uniform wijt hij aan vertaalproblemen nu hij uiteraard niet in de mogelijkheid was om de vertalingen te controleren. Het logo van het uniform van de

eenheid is uiteraard buiten de luchthaven gekend zodat hij dit uniform niet zomaar openlijk kon dragen bij het buitengaan van zijn werkomgeving. Ook op zijn bureau droeg verzoeker het speciale uniform niet en hij merkt op dat ook op zijn badge hij niet in uniform op de foto staat. Bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker een foto van zijn baas waarop deze ook *"niet in het speciale uniform te zien"* is. Op de achtergrond is duidelijk de omheining van de luchthaven te zien.

Verzoeker benadrukt dat het CGVS uitdrukkelijk erkent dat er nog verschillende vormen van geweld aanwezig zijn in Irak. Dat er geen of minder burgerslachtoffers zouden zijn is niet correct en blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. De overheid kan zijn veiligheid niet garanderen. Dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen doet niet ter zake. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Bagdad de regio in Irak blijft met de grootste veiligheidsrisico's voor burgers en leden van de veiligheidsdiensten. De bestreden beslissing stelt eerst zelf dat ieder dossier individueel moet worden bekeken doch miskent dan de persoonlijke situatie van verzoeker die werkte voor de ERU op de luchthaven.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en stelt wel degelijk zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij stelt, onder verwijzing naar de door hem aangevoerde feiten, dat zijn leven in gevaar is en dat het CGVS niet betwist dat zijn chauffeur en lijfwacht werden vermoord.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet daar er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

Hij kan niet rekenen op de bescherming van de overheid. Uit arrest nr. 165.470 van 1 december 2006 van de Raad van State blijkt dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende is om tot de subsidiaire bescherming te besluiten. In Irak vinden nog dagelijks conflicten plaats met dodelijke afloop en verzoeker heeft geen vestigingsalternatief.

Uit recente informatie die verzoeker ontving van zijn echtgenote blijkt dat zijn dochter vijftientwintig dagen werd vastgehouden door terroristen die losgeld eisten. Verzoeker brengt foto's bij van de verwondingen van zijn dochter.

Verzoeker benadrukt dat aan zijn afkomst en identiteit niet wordt getwijfeld en dat hij talrijke documenten neerlegde die zijn identiteit aantonen. Hij voegt tevens stukken bij het verzoekschrift die de informatie van het CGVS tegenspreken en waaruit blijkt dat er nog maandelijks incidenten zijn waarbij talrijke dodelijke slachtoffers vallen. Verzoeker werkte op de luchthaven waar veel politiemensen werkten zodat hij een verhoogd risico loopt slachtoffer te zullen worden van een aanslag.

2.2.1. De drie aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven behelst, en artikel 14 van het EVRM, dat het genot van de rechten en de vrijheden zoals bepaald in het EVRM zonder enige discriminatie waarborgt, door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van voornoemde artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Daar waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen afweging maakt tussen zijn belangen en deze van de staat, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker kan, daar waar hij in het verzoekschrift aanvankelijk laat uitschijnen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) *in casu* enkel bevoegd zou zijn een wettigheidstoetsing uit te voeren, in dit betoog niet kan worden gevolgd. De RvV beschikt inzake de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de RvV die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de RvV niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In hetgeen volgt wordt verzoekers asielaanvraag ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De RvV dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De vertaalproblemen bij het CGVS waarvan verzoeker gewag maakt kunnen niet worden aangenomen. Er werd bij aanvang van het gehoor aan hem gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden (administratief dossier, stuk 5, p.1). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen (*ibid.*, p.2) en hij noch zijn advocaat maakte gedurende het gehoor enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Zij formuleerden evenmin enige opmerking in die zin wanneer hen daartoe de kans werd geboden aan het einde van het gehoor (*ibid.*, p.24). Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen vertaal- of communicatieproblemen worden afgeleid.

Uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker er niet in slaagde de structuur van zijn eenheid in Irak correct toe te lichten. Dat dit te wijten is aan het feit dat hij de vraagstelling niet zou hebben begrepen kan niet worden aangenomen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de vraagstelling geschiedde in duidelijke bewoordingen en ook uit zijn antwoorden blijkt dat hij deze wel degelijk correct begreep. Op de vraag naar een volledige beschrijving van de structuur van de Quick Response Unit in

Irak, kwam hij niet verder dan te stellen: *“Geen LIWA ofzo, officieel stond eenheid onder Binnenlandse Zaken”*. Wanneer hem werd gevraagd naar de structuur van zijn eenheid in Bagdad gaf verzoeker zelf spontaan aan: *“Bij iedere provincie is er een eenheid en die is gestationeerd in de LH van de provincie, en iedere eenheid heeft niets te maken met andere eenheid”*. Vervolgens stelde verzoeker dat niet iedere provincie, doch wel iedere luchthaven een eigen interventieteam heeft en verklaarde hij dat er in Bagdad twee eenheden van de ERU waren, met name de eenheid van de nationale luchthaven van Bagdad en de eenheid van de luchthaven van Al-Muthanna. Tevens preciseerde hij dat iedere eenheid haar eigen oversten heeft, niets te maken heeft met de andere eenheden en rechtstreeks contact heeft met het Ministerie van Binnenlandse Zaken (administratief dossier, stuk 5, p.7-8). Uit de voormelde verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken de ERU opdeelde in vijf verschillende regio's, noch van het feit dat de provincie Bagdad valt onder regio 3 die verantwoordelijk is voor Bagdad, Diyala, Wassit en Al-Anbar. Bovendien bleek hij klaarblijkelijk evenmin ervan op de hoogte dat de ERU in Bagdad is opgedeeld in verschillende andere eenheden (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Wanneer verzoeker met dit laatste werd geconfronteerd, kwam hij niet verder dan te stellen: *“Ik heb hierover geen informatie, er zijn misschien wel eenheden in andere sectoren, ik heb zelf informatie over Muthanna, de grootste eenheid is die van LH van Bagdad, ik moet die informatie hebben”* en gaf hij ontwijkend aan dat er ook snelle interventie-eenheden zijn in andere steden. De structuur van deze eenheden bleek hij evenmin te kennen. Hij beweerde in dit kader dat hij enkel informatie moest weten over de luchthaven van Muthanna (administratief dossier, stuk 5, p.13-14).

Gelet op verzoekers voorgehouden profiel als kapitein en verantwoordelijke van één van de drie afdelingen binnen zijn eenheid, met name de administratie-afdeling, waarbij hij twee officieren en twaalf personen onder zich had staan (*ibid.*, p.9), is het geenszins aannemelijk dat hij niets zou hebben vernomen over de structuur van de ERU in Irak of Bagdad bij de oprichting van deze dienst, gedurende zijn tewerkstelling voor deze organisatie sedert 2004 of tijdens de vergaderingen die hij bijwoonde (*ibid.*, p.14). Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker, wanneer op het voorgaande werd gewezen, niet verder kwam dan op hypothetische wijze te stellen dat het misschien niet nodig was om dergelijke informatie aan alle eenheden door te geven en te denken dat iedere eenheid rechtstreeks contact heeft met het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Vervolgens gaf hij aan: *“Als u wilt informatie over die eenheden, over ministerie van Defensie heb ik wel informatie, toen ik daar was in jaren negentig”* (*ibid.*). Dat verzoeker het nodig acht te stellen dat hij wel informatie bezit over het Ministerie van Defensie toen hij er actief was in de jaren negentig wanneer hem wordt gevraagd informatie te geven over zijn werk bij de ERU sedert 2004 is bevreemdend.

Verzoeker legde voorts ongeloofwaardige verklaringen af inzake de opleiding die het personeel van de ERU volgde. Hij verklaarde dat hij bij zijn aanwerving geen cursussen of opleidingen volgde (*ibid.*, p.8). Gevraagd of de mensen van de operationele eenheden van de ERU cursussen volgden, antwoordde hij eerst dat de verantwoordelijke officier van iedere afdeling zeker cursussen heeft moeten volgen. Verder zei hij dat officieren van de operationele eenheden geen cursussen volgden omdat zij druk bezig zijn met acties tegen Al-Qaeda. Uiteindelijk stelde hij dat de Amerikanen wel een aantal keren les kwamen geven aan de mensen van de operationele afdelingen over hoe ze onder meer arrestaties moesten uitvoeren maar dat dit geen officiële opleiding was (*ibid.*, p.14-15). De voormelde verklaringen zijn niet enkel vaag en onduidelijk, doch kunnen tevens in het geheel niet worden gerijmd met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt immers dat de ERU een eliteonderdeel is van de Iraakse politie, dat de leden van de ERU wel degelijk het voorwerp uitmaken van een gespecialiseerd en officieel trainingsprogramma en dat hun opleiding dermate rigoureus is dat na acht weken training slechts dertig procent van de kandidaten slaagt. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, gelet op zijn voorgehouden profiel, omtrent de opleidingen die zijn collega's volgden concrete informatie zou kunnen geven.

De commissaris-generaal motiveert bovendien met recht dat verzoeker onwetend bleek omtrent de Amerikaanse soldaten die op de luchthaven van Muthanna gestationeerd waren in de periode dat hij er werkzaam zou zijn geweest bij de ERU, daar waar hij (i) niet kon aangeven tot welke eenheden deze troepen behoorden; (ii) slechts één naam kon noemen van een Amerikaanse officier op de basis van Muthanna; (iii) ook de chef van de Amerikaanse troepen op de luchthaven van Muthanna niet bij naam kende. Waar verzoeker deze onwetendheid tracht toe te schrijven aan het feit dat hij geen contact had met de Amerikanen en met hen slechts eenmaal een ontmoeting had, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. Bij het CGVS verklaarde hij immers dat (i) zij samenwerkten met de coalitietroepen en de Amerikanen hen voorzagen van militaire spullen zoals wapens (administratief dossier, stuk 5, p.6); (ii) de Amerikanen ook in de ERU werkten (*ibid.*, p.7); hij

deelnam aan een operatie buiten de luchthaven die mede werd geleid door de Amerikaanse troepen en preciseerde dat de Amerikanen steeds aanwezig waren bij alle operaties (*ibid.*, p.10); de Amerikanen de ERU voorzagen van alle logistieke voorzieningen (*ibid.*, p.11); hij deelnam aan vergaderingen met de Amerikanen (*ibid.*, p.14). Daarenboven kan hoe dan ook van iemand die voorhoudt jarenlang als leidinggevende werkzaam te zijn geweest voor de ERU op de luchthaven van Muthanna redelijkerwijze worden verwacht dat deze beter op de hoogte is omtrent de Amerikaanse troepen die daar hun basis hebben.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende beroepsactiviteit voor de ERU. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij naar aanleiding van deze beroepsactiviteit beweert te hebben ondervonden.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen herstellen.

Wat betreft de badge van de ERU die hij neerlegde dient te worden opgemerkt dat aan dergelijk stuk slechts enige bewijswaarde kan worden toegekend indien het wordt aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas (administratief dossier, stuk 14: documenten). De commissaris-generaal stelt daarenboven terecht vast dat verzoeker niet precies bleek te weten waarvoor de afkorting ERU, waarnaar op de door hem neergelegde badge wordt verwezen, staat. Van iemand met verzoekers profiel kan nochtans worden verwacht dat hij deze vraag zou kunnen beantwoorden. Dat hij uiteraard wel wist dat de afkorting ERU stond voor de naam van zijn eenheid en dit ook zou hebben verklaard tijdens het gehoor vindt geen steun in het administratief dossier. Wanneer hiernaar werd gevraagd bij het CGVS antwoordde hij: *“Verwijzen niet naar speciale zin. Zou kunnen dat het afkorting is van snelle interventie, maar dit weet ik niet”*. Vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of hij wist waarvoor de afkorting staat, stelde hij eenduidig: *“Weet ik niet”* (administratief dossier, stuk 5, p.12). Dat hij zelfs niet wist dat de afkorting ERU staat voor ‘Emergency Response Unit’ laat geen ruimte om aan zijn beweerde jarenlange beroepsactiviteit voor deze organisatie nog enig geloof te hechten.

Wat betreft de foto's van verzoeker in uniform motiveert de commissaris-generaal met reden dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker op de luchthaven van Muthanna heeft gewerkt. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij voor de ERU zou hebben gewerkt daar het uniform geen logo of embleem van deze organisatie bevat. Voorts stelt de commissaris-generaal met recht dat verzoeker niet kon uitleggen waarom of wanneer deze foto's zouden zijn genomen, alsmede dat hij uitermate onsamenhangende en vage verklaringen aflegde wanneer hij werd geconfronteerd met het feit dat het logo van zijn eenheid nergens op dit uniform te zien is. Hij gaf immers aanvankelijk aan dat het uniform ook bestond uit een grijze jas met een embleem op de linkerschouder en linkerborst. Later zei hij dat zij het embleem van het uniform haalden indien zij buiten de luchthaven gingen. Vervolgens gevraagd waarom hij op zijn kantoor, waar volgens hem de foto's werden genomen, het embleem niet droeg, gaf hij nog een andere uitleg en verklaarde hij dat alle officieren op de luchthaven zonder het embleem van de eenheid op hun uniform werkten. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift, net als bij het CGVS, dat het embleem van de ERU gekend was buiten de luchthaven en dat zij dit daarom bij het naar buiten gaan niet droegen en zonder logo werkten, doch deze verklaring kan niet worden gerijmd met het feit dat hij de luchthaven normaliter wel verliet met een militair voertuig. Zijn verklaring: *“(…) misschien met burgerkledij denken ze dat we als vriend van zijn meegereden in de auto”* houdt daarbij geen steek (administratief dossier, stuk 5, p.22). Dat voormelde vaststellingen te wijten zouden zijn aan vertaalproblemen kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen niet worden aangenomen.

Aangaande de foto's die hij neerlegde ter staving van de beweerde aanslag op zijn dienstvoertuig (administratief dossier, stuk 14: documenten), dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de hierop afgebeelde wagen verzoekers dienstvoertuig zou zijn geweest of dat hij voor de ERU zou hebben gewerkt. Bovendien stelt de commissaris-generaal met recht vast dat verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd omtrent deze foto's, incoherente verklaringen aflegde. Aanvankelijk beweerde hij immers dat collega's van zijn eenheid ter plaatse kwamen en foto's namen en dat het logo van zijn eenheid op het uniform van één van de personen op de foto te zien was. Geconfronteerd met het feit dat uit de foto's niet blijkt dat iemand een uniform draagt met het embleem van verzoekers eenheid, stelde hij dat het niet duidelijk was en beweerde hij plots dat het om agenten van de Haras Watani of Nationale Garde ging. Hij voegde hieraan toe dat hij het niet weet.

Verzoeker laat voor het overige de motivering betreffende de door hem neergelegde bewijsstukken zoals opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14: documenten) ongemoeid.

Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde foto van de persoon van wie verzoeker voorhoudt dat het zijn baas is, dient te worden opgemerkt dat deze persoon, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een speciaal uniform draagt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Daarenboven kan, zelfs indien de persoon op de foto werkzaam zou zijn voor de ERU, geenszins uit deze foto worden afgeleid dat verzoeker voor deze persoon zou hebben gewerkt of dat het zijn baas zou betreffen.

De neergelegde foto's van verzoekers dochter kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4). Uit deze foto's kan geenszins worden afgeleid op welke wijze of in welke omstandigheden verzoekers dochter de verwonding aan haar hand zou hebben opgelopen en blijkt niet dat zij zou zijn ontvoerd door terroristen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien zij zou zijn ontvoerd door terroristen, uit het verzoekschrift niet blijkt dat deze terroristen verzoeker zouden viseren doch dat het hen louter te doen was om losgeld en dat verzoekers dochter na vijftientig dagen werd vrijgelaten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Bijgevolg toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij of zijn familie van deze terroristen nog iets te vrezen zouden hebben.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielaanvraag kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas. Derhalve toont hij niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker verwijst naar de situatie in de regio Bagdad dient te worden vastgesteld dat voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden aangenomen dat hij afkomstig is van Basra in Zuid-Irak. Verzoeker verklaarde immers daar geregistreerd te zijn (administratief dossier, stuk 5, p.19), hij bezit er een huis (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2) en zijn identiteitskaart werd aldaar uitgereikt op 14 januari 2009 (administratief dossier, stuk 14: documenten).

Hoe de bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie afbreuk zou kunnen doen aan de motivering inzake de veiligheidssituatie in verzoekers stad, Basra, kan niet worden ingezien. Geen van de neergelegde artikelen heeft betrekking op de situatie in zijn stad of provincie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5 tot 8). Derhalve blijft de omstandige motivering dienaangaande onverminderd overeind. Gezien de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen en de voorhanden zijnde informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie) toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Verzoeker preciseert voor het overige niet hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS